

Ébredés

ZOLTAY LÍVIA

Naphosszat csak a szobájában gubbaszt. Ha nem muszáj, ki sem mozdul onnan. Minek? Úgyis csak atrocitások érik, valahányszor emberek közé merészkedik. Akkor a legjobb, ha nyári szünet van, és nem kell riogatnia senkit.

Vera csúnyának született. Ám ahogy teltek az évek, csak még csúnyább lett. Tizennégy éves korára előreugró fogsorával, turcsi, malacéhoz hasonlító orrával, elálló füleivel, esetlen tartásával és vézna testével valóban ijesztő látványt nyújt. Hogy lesz így valaha szerelmes? Hogy fogja így bárki is szeretni? Hiszen ő maga is megretten a saját tükörképétől.

A szülei száналommal vegyes félelemmel óvják. Félelemmel attól, hogy a bántó, megalázó megjegyzések, a gúnyos suttogások, az otromba bekiabálások soha nem múló sebeként tátognak majd lányuk lelkén.

Vera szereti a szobája magányát, a nyitott ablakon át beáramló enyhe nyári szellő fuvallatát, az esőcseppek koccanását a párkányon, a szobán kívüli világ lüktetését. Az ablakból figyelni mindezt megnyugtató és biztonságos, hiszen így nem bánthatják, nem érhetnek el hozzá.

A pokol mindig akkor kezdődik, amikor beköszönt az új tanév. A hosszú nyári vakáció után őt senki nem üdvözli régi ismerősként, vele senki nem akarja megosztani az élményeit. Ha végigvonul a folyosón, üressé válik előtte az út. Léptei erőteljes koppanásai kétségbeesetten visszhangozzák a szívében burjánzó, egyre terebélyesedő fájdalmát, de senkit nem érdekel a nyomora.

– Tessék, ezt az ocsmány pofádért, te majom! – hallja valahonnan a közelből, majd egy pillanat múlva már érzi is az ütést, ami a vállát éri. Megszokott dolog ez. Nevezhetjük tanévkezdési ajándéknak.

– Nézd már, ez a csúnyaság még mindig itt van? Miért nem kéred át

magad másik iskolába, hogy ott rontsd az átlagot? A szüleid is ennyire rondák, vagy csak te sikerültél ilyen borzalmasra? – hangos röhögés hallatszik, megspékelve egy-két büfögéssel, amolyan kíséreltségként, hiszen így annyira trendi. Ez Barabás, az osztály szépfiúja, minden lány imádja. Sisteregnek, mint a zárlatos konnektor, ha csak a közelükbe megy.

– Elmúlik ez is. Csak végig kell mennem ezen az istenverte folyosón, be az osztályterembe, ott majd békén hagynak. Hátha lesz bent egy tanár is – gondolja Vera. És valóban ül bent egy tanár, ilyenkor valamivel elviselhetőbb a helyzet, nem merik hangosan pocskondiázni. – Gyáva szarok! – sziszegi magában.

Az egyik órán apró papírgalacsinokkal dobálják a hátát. A másikon a padtársa egy összehajtogatott levélkét csúsztat a zsebébe. Óvatosan nyitja ki, félve olvassa, mi áll benne. „A Vera soha az életben nem fog találni magának senkit! Írd alá, ha egyetértesz!”

Osztályfőnöki órán, valahányszor megmozdul, néhány marha Barabás vezényletével a szájával szellentést imitál. A tanár rájuk szól, hogy fejezzék már be, de ő sem képes eltitkolni, mennyire viszolyog a lánytól, a csúnyságától.

Vége az első napnak. Vera kissé megkönnyebbülve, táskáját a vállára vetve, sietős léptekkel indul haza. Egy csapat az idióta Barabással az élén utánaered. Követik, és mihelyst beérik, zrikálni, lökdösni kezdik. – Csúnyság, ocsmányság, borzalom! Csúnyság, ocsmányság, borzalom! – skandálják vihogva. A lány érzi, ahogy arcát elönti a forróság.

– Hát ennek már soha nem lesz vége? – kérdi sírásra görbülő szájjal. Barabás sleppje még hangosabban röhög. – Anyád nem sírt, amikor meglátott, te szerencsétlen? Kinek fogsz ezzel a fejjel kelleni? Ha-ha-ha! He-he-he! Ultragáz a pofád, ultragáz!

A járda szélén áll. Ha egyet előre lép, az már az úttest. Piros a lámpa. Jobbról egy kamion közeleg. Csak egy lépés. Egy lépés.

Vera úgy tűnik el a kamion alatt, mintha soha nem is lett volna. A sikertelen fékezés csikorgó, visító hangjain túl nincs már semmi, csak a mindenre és mindenkire sötét árnyékként telepedő csend...

Csatakosan ébred. – A francba, elkések! – kiabálja. Sietve dobja le magáról a takarót, hosszú lábaival berohan a fürdőszobába. Percek alatt letusol, fogat mos, majd belenéz a tükörbe. Csodaszép barna szemei, mint két dió, néznek vissza rá. Piszte orra, húsos szája egészen különleges bájt ad az arcának. Gyönyörű, hosszú barna haját lófarokba fogja, belebújik kedvenc farmerjába és egy ujjatlan pólóba. Papucsot vesz, meleg van. A konyhában bekap egy szendvicset, aztán elindul. – De iszonyatosan rosszat álmodtam! – siklik át rajta, miközben a buszra várva begyűjti a szokásos

napi fütty-csokrot és bókákat.

Az iskolába érve, a folyosón meglátja Barabást a haverjaival. Egy mangát nézegetnek, és az előttük elsétáló lányok fenekét, büfögve-röhögve-csettintgetve.

Vera egy pillanat alatt ott terem Barabás előtt, és jól irányzott mozdulattal lekever neki egy tekintélyes méretű pofont. A hülye gyerek a meglepetéstől nyikkanni se tud, csak áll és bámul üveges szemekkel, mint aki sokkot kapott. Kis idő eltelik, mire felfogja, mi történt, és szóra nyitva a száját, még mindig ijedten rebegi:

– Ezt miért kaptam?

– Anyádért! – kiáltja Vera, és diadalittasan, fejét büszkén felszegve hagyja ott az elképedve ácsorgó Barabást a bandájával együtt.

Egy aluljáróban

Kis karácsony, nagy karácsony... Tíz perce állok az aluljáróban, és nézem az embert, aki a saját hányásában fekszik. A percek múlásával egyenes arányban nő azoknak a száma, akik velem együtt nézik az embert, aki a saját hányásában fekszik. Állampolgári kötelességemnek, nevezetesen a segítségnyújtásnak már nem kell eleget tennem, mivel egy idős asszony, még akkor, amikor ideértem, kihívta a mobilján a mentőket. (Első látásra nem is gondoltam volna, hogy a közel hetvenéves, szerényen öltözött, elgyötört arcú, maga után lábtaposó bevásárlókocsit húzó nőnek lehet mobilja, de hát miért is ne, hiszen ez is a modern kor egyik vívmánya, és különben is, biztosan a fia vette neki. Vagy a lánya.) Szóval, miközben várjuk a mentőket, már vagy húszan nézzük az embert, aki a saját hányásában fekszik. Megkönnyebbülve sóhajtok egyet, és hálát rebegek, amiért nem kell hozzáérnem. A mentők mindjárt ideérnek. Hason fekszik a szerencsétlen férfi, feje félig a hányásába fúródva, a másik oldalán talán még kap levegőt. Szakadt, mocskos ruhája, a mellette heverő üres műanyag palackok, no és a kutya, aki olyan fegyelmezetten ül mellette, akár egy rendőr, elárulják, hogy hajléktalan. Büdös okádékszag terjeng mindenütt. Karácsony első napján. Senki nem mozdul, nem ugrik oda, hogy megmozdítsa. Az időközben a

duplájára duzzadt kis csapat a mentőket várja. Velem együtt. Az undor és a kíváncsiság gyomorforgató keveréke arra ösztökéli őket, hogy maradjanak. A mobiltelefonos nő imára kulcsolja a kezét. Lehet, hogy már tud valamit... Megérkeznek a mentők, a biztonságiakkal. Helyet kérnek, a félkörívben álldogálók szétszélednek, mint akik közé követ hajítottak. Néhányan elmennek, mások tovább ácsorognak, köztük én is. A maradék csoport most körbeállja a mentősöket, és az embert, aki a hányásában fekszik. A biztonságiak hátrébb parancsolják őket, de még így is látványos barikádokat alkotnak. Emberbarikád. A hányásában fekvő embert figyelő barikád. Alacsony vagyok, nem látok ki a tömeg mögül, de hallom, amikor valaki megszólal: – Meghalt. Azt mondja az orvos, hogy meghalt, már órákkal ezelőtt. Befulladt a saját hányásába.

A tömeg, rezignáltan tudomásul véve a hallottakat, oszlani kezd. Nincs itt már semmi látnivaló. Valami fekete zsacskóféleséggel takarják le a halottat. Hátra sem nézek, úgy indulok el én is a többiek után. Közömbösek vagyunk. Megcsömörlöttünk. Elidegenedtünk. Néhány pillanatra megállított bennünket egy ember, aki befulladt a saját hányásába. Aztán, mintha mi sem történt volna, ballagunk tovább. Kis karácsony, nagy karácsony...

